

Frits Clausens tale ved Høststævnet i Sorø

Taler	Dato	Sted
Frits Clausen Formand for Danmarks Nationalsocialistiske Arbejderparti	27. september 1936	Sorø

Med Landstingsvalget, som fandt sted for 5 Dage siden, den 22. September, fik et Kapitel i Danmarks parlamentariske Historie sin Afslutning, og vi staar nu overfor et nyt og utvivlsomt det sidste Kapitel i denne Udvikling.

Det var, som om hele det Afsnit, der nu ligger bag os, endnu en Gang kort skulde sammenfattes i de Begivenheder, hvormed det sluttede. Linien, der præger hele den liberalistiske, parlamentariske Udvikling, blev holdt lige til det sidste. Under Valgkampen paa Bornholm indgik den konservative Taler, forhv. Folketingsmand Pastor Hans Thyge Jakobsen, et Væddemaal paa 10 mod 1 med sin radikale Modtaler, Skatteraadsformand Kofoed om, at det radikale Venstre vilde tabe to Mandater ved Valget. I Herning handlede man Aftenen før Valget om de sidste Mandater, saa ingen vidste, hvem der var Køber og hvem der var Sælger. Og endelig sluttede det Hele med, at man spillede Plat og Krone om, hvilke politiske Retningslinier, der i Fremtiden skal være raadende i Danmark. – Men inden denne Lodtrækning fandt Sted, diskuterede Pressen ivrigt, hvilken Hat Amtmanden paa Bornholm vilde benytte til Lodtrækningen, og man bragte endog Billeder af den høje Silkehat — som ikke blev benyttet. Man filmede Valgmændene, da de gik til Valgmødet og udsendte endelig hele Handlingen gennem Radioen.

Liberalismens parlamentariske System var sig selv tro til det sidste. Man indgik Væddemaal, man prøvede paa at slaa politiske Studehandler af for saa endelig at lade Tilfældighederne raade, medens man kun anstrengte sig for at faa den nødvendige "Sensation" ud af hele Komodien.

Men trods alt ligger der en dyb Symbolik i denne sidste Valghandling paa Bornholm, hvor Amtmanden lagde den høje Hat og Glacéhandskerne fra sig og lod den Valgurne fjerne, der ellers bliver brugt ved de parlamentariske Valg, for

at lade en Tusind Aar gammel Bronceurne rumme Afgørelsen.

Nu er Tiden inde, hvor den høje Hat og alle øvrige Symboler paa det liberalistiske Borgerskab maa lægges til Side, thi nu har dette Borgerskab for stedse mistet enhver Form for politisk Indflydelse her i Landet. Nu er Tiden inde, hvor de parlamentariske Indretninger maa flyttes bort og hvor vi maa tage de gamle Urner frem, der har rummet "den Slægt, som døde", og som igen skal "advare os for Udslettelsens Dom."

Ingen vil begræde Liberalismens Bortgang, thi den har trods alle dens Fremskridt og alle dens Fraser om Frihed ingen Velsignelse bragt. Dens Krav om "Frihed for Loke saavel som for Thor" blev til "Frihed for Ulv og Bjørn, blot ej for voksne Menneskebørn." Dens "Kræfters frie Spil" blev til Spekulationens frie Spil overfor Produktionen. Hjemløshed, Arbejdsløshed, Tvangsauktioner, Strejker, Lockouter, stigende Rentebyrder og Skatter, Rastløshed, Utryghed og Usikkerhed er dens Værk. Den har sløvet og undergravet vor Slægt ved at forføre os til kun at hige efter det lønnende og berettigende og at fornægte det arvede og forpligtende.

Dog nu, hvor dens Tid er endt, gavner det ikke at se tilbage paa, hvad den har forbrudt; men det gælder om at se fremad for at finde Vej til at bøde paa den Skade, der er sket, og frem for alt til at afværge, at der yderligere sker Skade i Fremtiden. Hvis vi ikke besinder os paa, hvad der nu sker med vort Folk, vil det Kapitel i vor Historie, som nu er begyndt, nemlig blive endnu mere ødelæggende end det, som vi lige har afsluttet. Hvis vi ikke besinder os og vender Udviklingens Strøm tilbage til det, vi har arvet, saa det forpligter os, saa vil det næste Afsnit i vor Historie komme til at hedde Kommunisme og saa vil det være det sidste Kapitel, der blev skrevet om Danmark, selv om det i det gamle Sagn om Kong Dan hedder: at Danmarks Navn aldrig skal forgaa.

Hvad Kommunismens Sejr betyder for et Folk, har vi set i Rusland, hvor den har forvandlet det frodige Land, der før Verdenskrigen var Europas Kornkammer, til et Øde, der end ikke kan ernære Landets egne Børn. 20 Millioner døde kostede det Rusland at faa indført Kommunismen, og stadigt dør der Tusinder og atter Tusinder derovre af Sult og Nød og af Epidemier, saa vi for nogen Tid siden kunde læse, at Nabolandene maatte skærpe Karantænebestemmelserne overfor dette "marxistiske Paradis," som Beboerne flygter fra, naar de blot kan se en Lejlighed dertil. Dette Frihedens Frihedsland

tillader hverken sine Borgere at rejse frit ud og ind eller andre at bevæge sig frit i dets Velsignelser.

Vi ved ogsaa, hvorledes Kommunismen hærgede i Tyskland, inden der blev skabt Ro og Orden der. Vi ser, hvorledes den underminerer Frankrig og vi hører om, hvor frygteligt det spanske Folk maa lide, fordi det ikke var paa Vagt overfor denne marxistiske Gift, der idag truer alle Folkeslag. Hvor faa og spredte end Efterretningerne om denne Borgerkrig er, saa er de dog fyldestgørende nok til at vise os, at Billedet i Spanien idag er akkurat det samme, som det var i Rusland, da Marxismen vandt sin Sejr der. I Cartagena har man for nylig kastet 600 Officerer og Soldater i Havet efter at man havde bundet dem en Sten om Halsen. I Klosteret i Bæna har Kommunisterne henrettet 180 Personer med Økser og Barberknive, deriblandt mange Kvinder, som man havde sprættet Underlivet op paa forinden. Hjem og Værksteder er ødelagt og uerstattelige Kunstskatte er gaaet tabt.

Jeg ved, at mange af vore Landsmænd vil tro, at den Slags Ting ikke vil være mulige i vort Folk. Hvem tænker vel paa en kommunistisk Fare i Danmark? Vel har vi et kommunistisk Parti, men det er jo endnu saa lille, at det sikkert ikke har nogen særlig Betydning. Og dog har det Parti, der idag har Magten i Landet, for slet ikke saa mange Aar siden været endnu mindre. Hvis vi henviser til den voksende kommunistiske Indflydelse paa Fagforeningerne for slet ikke at tale om de kommunistiske Sympatier i de saakaldte "intellektuelle Kredse," ryster man overbærende paa Hovedet og siger: "at selv om vi skulde faa Kommunisme i Danmark, saa vilde den faa ganske andre Former herhjemme, end den har faaet det andre Steder."

Vi er jo et ganske anderledes oplyst Folk, og vi er ikke saa grusomme som f. Eks. Spanierne er det, der roligt kan se paa Tyrekampe, skrev et Blad for nogle Dage siden.

Nej, vi er ikke grusomme. Vi ser med største Sindsro paa, at der gaar 100 000 Arbejdsløse herhjemme Aar efter Aar. Vi ser roligt paa, hvorledes det ene Hjem og den ene Skæbne gaar til Grunde efter den anden. Vel fører vi ikke Kamptyre ind i en Arena; men vi lader vore Slagtetyre føre til Schächtning, hvor de henrettes mere brutalt, end hvor der bydes dem Chancer i en Kamp.

Vi overværer ikke deres Lidelser, men vi lader det ske alligevel. Vi lukker bare

Øjnene.

Det samme gør vi overfor den Fare for Schæchtning, der truer vort Folk. Store Dele af dette vil ikke se den Kendsgerning i Øjnene, at vi slet ikke behøver at vente paa Kommunismens Indførelse. Vi har den saa at sige allerede ved Magten, thi der er ingen Væsensforskel mellem Socialdemokrater og Kommuniste. De bygger begge paa Karl Marx' Lære og tilstræber begge at virkeliggøre denne folkeødelæggende Utopi.

Vi har vænnet os til at se paa Socialdemokratiet som det pæne borgerlige Parti, det tilsyneladende er blevet til. Der er ogsaa mange gamle Socialdemokrater, der i Ly af et lille Ben eller andre gode Indtægter har affundet sig med det bestaaende Samfund og ikke længes efter større Omvæltninger end dem, der bragte dem selv til Fadet. De ynder ikke at tale for meget om Marxisme, men foretrækker at kalde sig for "Demokrater." Mange af dem aner ikke en Gang, at Ordet "Demokrati" idag i Virkeligheden kun er et Skalkeskjul for Kommunismen.

Ordet "Demokrati" lyder saa smukt og ufarligt. Det minder om Forstaaelse, Forlig og Villagaver, og derfor benytter selv Aksel Larsen sig af det og kalder sig for "sand Demokrat," naar han udsender marxistiske Valgopraab. Men naar han taler til sine egne, hvad han f. Eks. gjorde paa den kommunistiske Partikongres i København i Paaskedagene, taler han et andet Sprog, hvad man kan overbevise sig om ved at læse hans eget Referat af denne Kongres i det kommunistiske Tidsskrift Tiden, hvor det i Nummeret for April d. A. paa Side 99 hedder: at man endelig ikke maa tro, at det kommunistiske Parti er blevet "hyggeligt parlamentarisk" eller "reformpolitisk", at det er ved "at afværge Revolutionen og indrette sig paa fredeligt Arbejde." Nej, det fredelige Arbejde har Marxisterne tildelt Socialdemokratiet som en Forløber for den endelige marxistiske Sejr i Kommunismen.

Det er jo ikke kun vore hjemlige Marxister, der ynder at fremstille sig selv som fredelige og venlige Demokrater, men vi faar jo ogsaa til Tider Besøg af deres Fæller fra andre Lande. Vi har stillet vort Politi til Raadighed for at beskytte baade Herr Laibach Bronstein-Trotzki og Gidselmorderen Lunascharskij og, efter hvad Pressen har meddelt, kan vi snart vente Besøg af Hr. Finkelstein-Litvinov, Bankrøveren fra Tiflis, der blev Udenrigskommissær i Sovjetstaten og i Sommer har beklædt Formandsposten i Folkeforbundet i Geneve. Vi har haft

Besøg af en af de værste kommunistiske Blodhunde, der findes, Jøden Bela Kun, der i Juli 1922 lod over 60,000 Mennesker henrette paa Krim. Efter hvad der officielt blev indberettet til "Røde Kors" i Geneve, lod han 272 syge og saarede bære ud af det kommunale Sygehus i Alupka for at lade dem skyde udenfor Sygehuset. I 133 Dage, hvor denne Bandit var Herre i Ungarn, lod han næsten hele den ungarnske Ungdom henrette, og nogle faa Aar efter kommer dette Menneskedyr saa som fredelig Turist til Danmark, hvor han modtages som Gæst af saakaldte "intellektuelle" Racefæller, der har faaet overdraget betroede Hverv i det danske Samfund.

I sit Referat af den kommunistiske Partikongres fra Paasken skriver Aksel Larsen, at de danske Kommuniste ikke paa nogen Maade har forladt Partiets marxistisk-leninistiske Grundlag. Naar man nu ved, at Løgnen efter Lenin ikke alene er et tilladt Middel i den politiske Kamp, men endog betegnes som et særlig velprøvet Middel, saa forstaar man ogsaa de Metoder, vore hjemlige Marxister anvender, hvad enten de kalder sig "sociale Demokrater" eller Kommuniste.

Vore Socialdemokrater har ikke paa nogen Maade taget Afstand fra Karl Marx' Lære; men de har tilmed virkeliggjort hans Ideer i en uhyggeligt virkende Grad, og de har gjort det efter bedste leninistisk Recept. De begyndte med at fremstille Marxismen som en Redningsplanke for de socialt daarligt stillede i Samfundet, og ved at fylde dem med Løfter købte de deres Stemmer. Og for at faa flere Stemmer, forøgede de Nøden ved at overgive større og større Kredse af Folket til den Højfinans, som Karl Marx' Racefæller bruger til at ødelægge og svække de nationale Samfund med. Det var ikke tilfældigt, at Bela Kun under sine Besøg i Danmark til Tider boede i en Bankdirektørdatters Hjem.

Marxismen paaberaaber sig i sin Udgave som socialt Demokrati gerne at have gjort saa meget for de saakaldte socialt trængende i Samfundet; men i Virkeligheden har den ikke gjort andet, end at underminere og svække Folket ved den demokratiske Socialpolitik, hvor Demokratiets folkeskadelige Princip rigtigt afslører sig selv.

Det er klart, at Liberalismens fuldkommen materialistiske Erhvervspolitik maatte skabe Problemer af social Art, idet denne Politik fuldkommen tilsidesatte den menneskelige Arbejdsydelse overfor Gevinsten paa Varemængden. Liberalismen er kun en Forløber for Marxismen, der vil reducere

Mennesket til en rent mekanisk virkende Maskine. Selv om Liberalismen endnu giver den enkelte Lov til et leve Livet som et baade tænkende og følende Menneske, saa regner den i sin Erhvervspolitik dog ikke Mennesket for mere end Marxismen gør det i hele sit materialistisk prægede Livssyn.

Derfor følte Liberalismen sig heller ikke forpligtet til i sin Erhvervspolitik at bøde paa den Skade, som denne Politik paaførte den menneskelige Arbejdskraft, og den Arbejdskraft, der tilhører Folk i erhvervmæssigt afhængige Stillinger. Man gjorde tværtimod ogsaa disse Skader, som under Erhvervslivets liberalistiske Udvikling stadig forøgedes, til Genstand for yderligere kapitalistisk Udbytning ved at oprette Aktieselskaber, som tog sig af at tegne Forsikringer for evt. Skadestilfælde under Arbejdet. Hvad der ikke kunde tjenes nok paa, henviste man saa til Statens Forsorg efter Liberalismens Recept om, at Statsadministrationen skal overtage Beskyttelsen og Risikoen for hvert enkelt Menneske, der ikke selv gider opfylde sine Forpligtelser overfor sig selv eller Samfundet.

Her mødes den liberalistiske Ide med den demokratiske, der kræver, at enhver, der er kommet i Nød, enten denne er selvforskyldt eller uforskyldt, skal have samme Hjælp. Hele det sociale Forsorg henvises til et Udbetalingssted, hvor Skatteydelsens Beløb bliver uddelt i lige Dele til dem, der møder frem. Samfundets Minusvarianter har samme Ret som Plusvarianterne. Der skal være lige Ret for alle til at stille Krav til Staten.

Det er denne Frase, Marxismen har tilegnet sig i sin socialdemokratiske Udgave, for ved Hjælp af den at undergrave og ødelægge det nationale Samfund. Medens de folkeopholdende og stærke Elementer ofte maa leve i Savn og Nød, sørger man paa bedste Maade for Mindreværdselementerne. Hvad der plejes særligt godt, trives i Reglen ogsaa godt, og kan man faa et Folks Minusvarianter til at reformere sig paa Plusvarianternes Bekostning, har man heri det bedste Middel til at lade Folket ødelægge sig selv. Medens man i gamle Dage huggede Hovedet af de værste Samfundsforbrydere, tilfører man dem i Dag efter marxistiske Teorier et bedre "Milieu" med Radio, Bibliotek, Gaasesteg o.s.v.

Paa denne Maade slaar man to Fluer med et Smæk, idet man derved ogsaa svækker Folkets økonomiske Kraft gennem de uhyre Summer, den socialdemokratiske Forsørgelsespolitik koster.

Man styrker Laanekapitalen ved at tvinge Samfundet til at optage større og større Laan under det ædle Paaskud, at det gælder om at hjælpe de nødlidende i Samfundet.

Et ganske slaaende Eksempel paa, hvorledes Socialdemokratiets Socialpolitik bruges i saadanne Øjemed, har vi i Herr Steinckes Guldmedalleværk, den nye Socialreform. At denne Lov ikke er lavet for at forbedre Kaarene for dem, der uforskyldt er kommet i Nød, ses alene af den Kendsgerning, at en Del af Invaliderne, d. v. s. Samfundets sunde og stærke Individuer, der uforskyldt er bleven arbejdsudygtige, efter denne nye Lov faar mindre i Understøttelse, end de gjorde efter den gamle Lov.

Socialreformen opfylder derimod en Opgave, ved at den straks fra sin første Dag tvang Kommunerne til at optage Laan, for at kunne efterkomme de Forpligtelser, der blev paalagt dem, og som de først senere kunde faa delvis refunderet af Statskassen. Da det blev vanskeligt for Laanekapitalen at finde nye pantesikre Objekter i private Erhvervsvirksomheder, skaffede Herr Steinckes Socialreform disse Muligheder, ved at Kapitalen nu kunde faa Pant i hele Kommuner. Mange af de Kommuner er endog saa venlige, at de ansætter en særlig Pantefoged, der sørger for, at de Skatter kommer rettidigt ind, der i stigende Grad anvendes til at forrente Kommunernes eller Amtets Laan.

Iøvrigt har Loven kun medført uvæsentlige Ændringer. Den taler om Kommnehjælp, hvor man før talte om Fattighjælp eller Hjælpekasseunderstøttelse, men ellers er den som enhver anden marxistisk præget Lov kun egnet til at hindre enhver sund Opdrift i vort Folk. Som social Hjælp betyder den kun et Skridt videre henimod russiske Tilstande, hvor enhver virkelig Hjælp og Støtte for de socialt trængende er fuldkommen illusorisk.

Vi Nationalsocialister har ikke noget stort udformet socialpolitisk Afsnit i vort Partiprogram. Vi siger kun, at vi gennem en altomfattende Folkepensionering kræver et vidtgaaende Forsorg overfor alle gamle, syge og Invalider i vort Folk. I og for sig behøvede vi end ikke at fremhæve dette, thi vort socialpolitiske Program giver sig ganske af sig selv af hele vort øvrige Program.

Ogsaa i socialpolitisk Henseende gælder for os Grundsætningen om, at Helhedens Vel skal gaa forud for den enkeltes. Ud fra denne Grundanskuelse kan vi aldrig tilkende den enkelte større Ret til at stille Krav til Samfundet end

hans Forpligtelse er overfor dette. Hvor Demokratiet kræver lige Ret for alle, kræver vi "Enhver sit!", hvorefter enhver faar de Rettigheder eller Pligter, den Indflydelse eller det Ansvar, der svarer til hans Evner og Anlæg.

Vi sætter Pligten over Retten til at kræve, og kun den, der stiller sine Evner og Kræfter i Helhedens Tjeneste, kan faa Del i de Værdier, denne Helhed ejer eller fremskaffer. Kun derigennem kan vi give enhver, der uforskyldt kommer i Nød, Forvisningen om, at han i denne Nød vil blive baaret oppe af Helheden. Vi bekæmper Snyltetilværelsen paa Helhedens Bekostning, vi bekæmper Egoisten og søger efter Kammeraten.

Ud fra vort Krav om at det er Arbejdet, Evnen og Viljen til at skabe og frembringe nye Værdier, der skal beskyttes af Samfundet, kræver vi selvfølgelig ogsaa Hjælp imod uforskyldt Arbejdsløshed.

Hvad vi i vort Program særligt ønsker at fremhæve i socialpolitisk Henseende, er udtrykt i Ordet "Folkepensionering", hvorved vi siger, at det ikke skal være en Paaberaabelse af blødsøden Sentimentalitet, der skal give vore gamle, syge og Invalider Ret til at leve, men at det skal være et Retfærdighedskrav, de kan stille til deres Folk. De skal ikke leve af Naade og Medlidenhed, men de skal have Ret til Aftægt i Danmarks Gaard, hvor Folket ikke skal lide med hinanden, men hvor det skal virke med hinanden og leve ved hinanden.

Ret til Aftægt i Fædrelandet Danmark - det er vort sociale Program, og vi kan ikke finde nogen bedre Lejlighed til at fremsætte det paa, end ved en Fest som den, der samler os i Dag om den danske Høst, der nu er bragt i Lade og som skulde være en Bekræftelse paa, at Folket nu kunde gaa Vinteren trygt i Møde. Vi har som Folk ikke andre Krav end dem, Høsten giver os, og selv om vi vilde kræve mere, faar vi nøjes med dem alligevel.

Vi har indledet Dagen med, at vor Ungdom har ladet sit taktfaste Fodslag lyde gennem Sorøs Gader, hvor Jorden engang genlød af Hvideslægtens stolte Gangere. Vi kan ikke finde nogen Plet, der kan styrke os mere i den Ansvarsbevidsthed overfor vort Folk, som vort Program kræver, end denne Egn, hvor Minderne og Eftermælet om vort Folks Stortid endnu svæver over Gravene i Sorøs gamle Kirke.

Her skrev Sakse sin Danesaga om vort Folks stærke og modige Slægter og om det

Rige, de i sin Tid skabte. Her skar han sine Huskeruner om alt, hvad der kan hæve Danmarks Ry. Her skrev Ingemann om "Danmarks dejligst Vang og Eng," om "Skjoldungætten bold," om "Ærens Vej paa stolte Sø," om "Juel og Tordenskjold", om "Hjemkærligheden, som bor os i Bryst," og om det Korsbanner, som har vajet for de Slægter, hvorved vi og vort blev til.

Her levede Ludvig Holberg, der ikke veg tilbage for at føre Tanker og Former fra Udlandet ind i vort Folk, for at han derved kunde vække det til Eftertanke og national Selvhævdelse.

Her vokser Ansvarsbevidstheden og Kærligheden til gamle Danmark frem i os, og en bedre Betryggelse end denne Kærlighed og denne Ansvarsfølelse i de kommende Slægtsleds Sind kan vi ikke give vore Gamle, Syge og Invalidere eller vore uforskyldt arbejdsløse Landsmænd.

Her giver Historien os andre Retningslinier til at møde Livets Forskelligheder og Modsætninger med, end dem en Karl Marx eller Lenin har givet. Her gav Ingemann os sit Ord om at "kæmpe med aaben Pande for hvad vi for Alvor tror." Her gav Sakse os sit Bud om, at "Fædrelandet skal frelses uden Svig." Her vil ogsaa vi i Dag:

styrke Hjertet og ruste Haanden

til dansk og stor og til herlig Id –

til Danmarks Frelse i Nødens Tid.

Kilde

Clausen, Frits. (1937): Hvad vil Danmarks National Socialistiske Parti?: Otte taler om D. N. S. A. P.s Program. Aabenraa: D. N. S. A. P.s Forlag. 25-33.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/frits-clausens-tale-ved-hoeststaevnet-i-soroe-1936>